



บันทึกข้อความ

กรมอนามัย
เลขรับ 35163
วันที่ ๒๘ มิ.ย. ๒๕๖๓
เวลา ๑๐.๓๙

ส่วนราชการ ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กลุ่มคุ้มครองสิทธิ โทร ๐ ๒๕๕๐ ๔๒๒๓

ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/ ๙๑๗ วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๓

เรื่อง การพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

เรียน รองอธิบดีกรมอนามัย (นายดนัย ธีวันดา)

ตามที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ประชุม ครั้งที่ ๓๐-๕/๒๕๖๓ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ณ ห้องประชุมสมบูรณ์ รัชโรทัย อาคาร ๑ ชั้น ๒ กรมอนามัย มีมติในการพิจารณาอุทธรณ์ โดยศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขในฐานะฝ่ายเลขานุการได้จัดทำร่างคำวินิจฉัยเสนอให้ผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิลงนามแล้ว นั้น

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข ขอเสนอคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อให้รองอธิบดีกรมอนามัย ในฐานะผู้ทำหน้าที่ประธานการประชุม พิจารณาลงนามในหนังสือแจ้งผลการอุทธรณ์ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เพื่อนำส่งให้ผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไป โดยอุทธรณ์ที่ ๕๓/๒๕๖๓ ของนางพิมพ์ใจ อนุเดช จะครบกำหนด ๙๐ วัน ในวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๓

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบขอได้โปรดลงนามในหนังสือที่เสนอมาร่วมนี้ต่อไปด้วย จะเป็นพระคุณ

(นางสาวอำพร บุตรังษี)

นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการพิเศษ

ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

นายดนัย ธีวันดา

อธิบดีกรมอนามัย

๒๕๖๓

(นายดนัย ธีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย

ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๓๖๕๖



กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๗ มิถุนายน ๒๕๖๓

เรื่อง แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออก

อ้างถึง ๑. คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓

๒. หนังสืออุทธรณ์ฯ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อุทธรณ์ที่ ๕๗/๒๕๖๓

จำนวน ๑ ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญแก่นางพิมพ์ใจ อนุเดช ต่อมาผู้รับคำสั่งได้ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ขอให้เพิกถอนคำสั่ง นั้น

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย โดยมีคำแนะนำเพิ่มเติมว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดมาตรการในการให้คำแนะนำและการออกคำสั่งจากเบาไปหาหนักเนื่องจากข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออก เรื่อง การควบคุมสัตว์เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ไม่ได้กำหนดจำนวนสุนัขที่สามารถเลี้ยงได้ในแต่ละหลังคาเรือนไว้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถแก้ไขคำสั่งทางปกครองได้ และในการแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งทางปกครองให้แจ้งผู้ที่เกี่ยวข้องทราบตามควรแก่กรณี โดยให้ลดจำนวนสัตว์เลี้ยงลง ไม่เพิ่มจำนวนสัตว์เลี้ยง หาวัดสุตถิ์นรอประตูละริ้วบ้านทั้งหมดโดยไม่ให้มีช่องว่างที่สัตว์เลี้ยงสามารถมองเห็นภายนอกได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

๐๙๔ ๖๖๖

(นายดนัย ชีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย

กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

โทร. ๐ ๒๕๕๐ ๔๒๒๓

โทรสาร ๐ ๒๕๕๑ ๘๑๘๐



ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๓๖๔๗

กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๙ มิถุนายน ๒๕๖๓

เรื่อง แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์

เรียน นางพิมพ์ใจ อนุเดช

อ้างถึง หนังสืออุทธรณ์ฯ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อุทธรณ์ที่ ๕๗/๒๕๖๓ จำนวน ๑ ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านขออุทธรณ์คำสั่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออก
เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๗
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ สั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ นั้น

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย
จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่ง
ให้ยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ รายละเอียดปรากฏ
ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย อนึ่ง ถ้าหากท่านประสงค์จะฟ้องโต้แย้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์นี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือ
ยื่นต่อศาลปกครอง หรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองที่มีเขตอำนาจ ภายในเก้าสิบวัน
นับแต่วันที่รับแจ้งหรือทราบคำวินิจฉัยอุทธรณ์นี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

๑๕๕ ๖๖๑

(นายดนัย ชีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย

กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

โทร. ๐ ๒๕๕๐ ๔๒๒๓

โทรสาร ๐ ๒๕๕๑ ๘๑๘๐



คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

อุทธรณ์ที่ ๕๗/๒๕๖๓

วันที่ ๒๗ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นางพิมพ์ใจ อนุเดช

ผู้อุทธรณ์

{ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออก

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕

อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสัตว์ ประเภทสุนัขและแมว ณ บ้านเลขที่ ๖๐/๙๒ หมู่ ๖ ตำบล
นครสวรรค์ออก อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่
๓ มีนาคม ๒๕๖๓ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
มีคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยและขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพิกถอน
คำสั่งดังกล่าว

เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ผู้อุทธรณ์ยื่นขอใช้สิทธิอุทธรณ์
ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เป็นหนังสือลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓ โดยกรมอนามัยได้รับเรื่องเมื่อวันที่
๓๐ มีนาคม ๒๕๖๓ ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันทราบคำสั่ง จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้
ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้มีหนังสือ
ถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๓
โดยมีผลการดำเนินการดังนี้ ๑. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๒๔๐๖ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๓
แจ้งการดำเนินการในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ถึงผู้อุทธรณ์ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น
ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่ได้ส่งเอกสารเพิ่มเติม ๒. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๒๔๐๔ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๓ ขอให้
เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือที่ นว ๗๙๒๐๑/๓๐๑ ลงวันที่
๒๔ เมษายน ๒๕๖๓ ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์กรณีให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ๓. มีหนังสือที่ สธ
๐๙๔๕.๐๕/๒๔๐๗ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๓ ขอความร่วมมือศูนย์อนามัยที่ ๓ นครสวรรค์ ตรวจสอบ
ข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งศูนย์อนามัยมีหนังสือที่ สธ ๐๙๑๓.๐๙/๑๐๖๔ ลงวันที่
๓๐ เมษายน ๒๕๖๓ ขอส่งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นและมอบหมาย
ให้นางสาวสุทธิหญิง ฝอยทอง ตำแหน่งนักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ และนางสาวสมลักษณ์ จะสุพงษ์
ตำแหน่งนิติกร เข้าชี้แจงในที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๒๗-๕/๒๕๖๓ เมื่อวันที่
๑๓ พฤษภาคม ๒๕๖๓

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบ
ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเรียบร้อยแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ผู้อุทธรณ์...

ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุนัขและแมว ภายในบ้านเลขที่ ๖๐/๙๒ หมู่ ๖ ตำบลนครสวรรค์ออก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออก เรื่อง การควบคุมสัตว์เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้รับคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ เนื่องจากผู้อุทธรณ์ไม่ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นแนะนำเมื่อคราววันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ ให้เคลื่อนย้ายสุนัขออกจากบริเวณบ้านภายในระยะเวลา ๑๕ วัน ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออก เรื่อง การควบคุมสัตว์เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ โดยให้เคลื่อนย้ายสุนัขออกจากบริเวณบ้านดังกล่าวเนื่องจากเป็นเหตุรำคาญ

ผู้อุทธรณ์ได้ทำหนังสือขออุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นยื่นต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓ กรณีเลี้ยงสุนัขจำนวนมากซึ่งส่งผลให้เกิดเสียงและกลิ่นซึ่งเป็นการรบกวนบ้านใกล้เคียงอันเป็นเหตุให้เกิดเสียงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามมาตรา ๒๕ (๒) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่า การเลี้ยงสุนัขไม่ได้สร้างความเดือดร้อนรำคาญแต่อย่างใด เนื่องจากได้ทำการดูแลรักษาความสะอาด และความปลอดภัยของสุนัขและแมวที่เลี้ยงในความปกครอง ไม่ได้ทำให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนที่อยู่อาศัยบริเวณรอบ ๆ ขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์ว่า อำเภอเมืองนครสวรรค์และจังหวัดนครสวรรค์ ได้รับแจ้งจากนางเกศกานต์ แก่นสน ว่า บ้านของผู้อุทธรณ์มีการเลี้ยงสุนัขและแมวส่งเสียงดังและกลิ่นเหม็นรบกวน ทำให้ได้รับความเดือดร้อน ต่อมาองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออกร่วมกับสำนักงานปศุสัตว์อำเภอเมืองนครสวรรค์และสำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมืองนครสวรรค์ได้มีคำแนะนำให้ผู้อุทธรณ์ดำเนินการแก้ไขโดยให้นำผ้ามาปิดบริเวณหน้าบ้านเพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์เลี้ยงเห็นคนที่เดินผ่านไปมาและไม่ให้ส่งเสียงรบกวน และให้เก็บมูลสัตว์ใส่ถุงเพื่อรอการขนย้าย ไม่ให้เทลงท่อระบายน้ำ ห้ามเพิ่มจำนวนสุนัข หากนำสัตว์เลี้ยงออกนอกบ้านให้มีสายคล้องคอ และได้ออกคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญตามคำสั่งที่ นว ๗๙๒๐๑/๕๙๖ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๒ แก่ผู้อุทธรณ์ ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่ผู้ร้องเรียนยังคงได้รับความเดือดร้อนจากเหตุรำคาญดังกล่าวอยู่ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงทำเรื่องขอความอนุเคราะห์ยืมเครื่องวัดระดับความดังเสียงพร้อมเจ้าหน้าที่เพื่อดำเนินการตรวจวัดจากสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ ๔ นครสวรรค์ โดยผลการตรวจวัดพบว่า เป็นเสียงรบกวน ตามหนังสือที่ ทส ๐๒๐๕(๔๐๓)/๑๑๐๓ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำแนะนำให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญแก่ผู้อุทธรณ์อีกครั้งโดยให้เคลื่อนย้ายสุนัขและแมวออกจากบริเวณบ้านเนื่องจากเป็นเหตุรำคาญ ภายใน ๑๕ วัน ตามหนังสือที่ นว ๗๙๒๐๑/๙๐๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ แต่ผู้อุทธรณ์เพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่ง ที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ เพื่อให้ดำเนินการเคลื่อนย้ายสุนัขออกจากบริเวณบ้านเนื่องจากเป็นเหตุรำคาญ

ศูนย์อนามัยที่ ๓ นครสวรรค์ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า จากข้อมูลการสอบถามผู้ร้องเรียนได้ยินเสียงสุนัขเห่ามากที่สุดในช่วงเวลากลางวันซึ่งเจ้าของไม่อยู่บ้าน โดยได้ยินเป็นช่วง ๆ ถ้าสุนัขอยู่กับเจ้าของจะไม่ค่อยส่งเสียงดัง เวลาเห่าทำให้นอนไม่หลับเนื่องจากห้องนอนของผู้ร้องเรียนอยู่ติดกับรั้วบ้านของผู้อุทธรณ์และเป็นฝั่งที่ผู้อุทธรณ์ใช้ตากผ้าเช็ดตัวของสุนัข ทำให้มีขนสุนัขปลิวเข้ามาในบริเวณบ้าน รวมถึงได้กลิ่นอุจจาระของสุนัขรบกวนด้วย และให้ข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่า ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุนัขมานานกว่า ๑๐ ปีมีจำนวน

ไม่มาก ปัจจุบันสุนัขขยายพันธุ์จนมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น เมื่อมีหลายตัวจะเห่าส่งเสียงดังมากขึ้นกว่าเดิม ทำให้ผู้ร้องเรียนได้รับผลกระทบจากเสียงและกลิ่นเหม็นดังกล่าว ส่วนข้อมูลจากการสอบถามอยู่อาศัยโดยรอบสถานที่เกิดเหตุ จำนวน ๓ ราย พบว่า ส่วนใหญ่จะได้ยินเสียงสุนัขในช่วงเวลากลางวัน เวลากลางคืนจะไม่ค่อยได้ยินเสียง และจะได้ยินเสียงสุนัขเห่าเฉพาะเวลาที่มีคนเดินผ่านบริเวณบ้านหรือผ่านหน้าบ้านของผูุ้ธรณ์ เมื่อปล่อยสุนัขออกนอกบ้านก็เห็นผูุ้ธรณ์ตามทำความสะอาดเก็บกวาดอุจจาระของสุนัขของตนเรียบร้อยดี เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ความเห็นว่า ผูุ้ธรณ์เลี้ยงสัตว์ (สุนัขและแมว) ก่อให้เกิดเหตุรำคาญจนส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงหรือไม่ จากการตรวจสอบผูุ้ธรณ์ไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติท้องถิ่น ๑.) ข้อ ๘ นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิธีแล้วเจ้าของจะต้องปฏิบัติตามนี้ (๖) ไม่นำสัตว์ออกมานอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน เว้นแต่เฉพาะเพื่อการเคลื่อนย้ายสัตว์และได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น (๗) ควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือรำคาญแก่ผู้อื่น ไม่ก่อกมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม...ข้อ ๑๓ เจ้าของสัตว์ต้องควบคุมดูแลสัตว์และสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตนมิให้ก่อเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น ๒.) ผูุ้ธรณ์ได้มีการปรับปรุงเพื่อแก้ไขตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ให้คำแนะนำไว้แล้ว แต่ยังปฏิบัติไม่ครบถ้วน ดังนี้ ๒.๑ นำผ้ามาปิดบริเวณที่เลี้ยงทั้งหมดเพื่อป้องกันไม่ให้สุนัขมองเห็นการเคลื่อนไหวภายนอก แต่ผูุ้ธรณ์ทำการปิดผ้าเฉพาะด้านล่างของประตูบ้าน ไม่ได้ปิดให้มิดชิดรอบบริเวณบ้านที่เป็นตาข่ายเหล็กโปร่ง ทำให้สุนัขยังมองเห็นภายนอกได้อยู่ ๒.๒ ให้เก็บมูลสุนัขใส่ถุงเพื่อรอการขนย้าย ไม่ให้เทลงท่อระบายน้ำ ๒.๓ ห้ามเพิ่มจำนวนสุนัข ๒.๔ หากสุนัขออกจากบ้านให้มีสายคล้องคอ (ผูุ้ธรณ์ไม่ปฏิบัติเนื่องจากปล่อยออกมาพร้อมกันทั้งหมด) ๓.) ด้านสุขลักษณะของบ้านและบริเวณบ้านของผูุ้ธรณ์มีความสะอาด เรียบร้อย ไม่พบเห็นมูลสุนัขทั้งในบริเวณบ้าน ภายนอกบ้าน ถนนหน้าบ้าน และขณะตรวจสอบไม่มีกลิ่นรบกวน พบแต่เพียงราวตากผ้าเช็ดตัวของสุนัขที่ตั้งอยู่ในบริเวณบ้านติดติดกับบ้านของผู้ร้องเรียนและมีขนสุนัขจำนวนมากติดอยู่ที่เส้นเชือกราวตากผ้า ด้านเสียงเห่ารบกวนพบว่า สุนัขไม่ได้เห่าตลอดเวลาแต่จะเห่าเสียงดังทุกครั้ง (โดยเฉพาะสุนัขพันธุ์เล็กที่ขังอยู่หน้าบ้าน ๔ ตัว) เมื่อเจ้าหน้าที่เดินผ่านหรือไปยืนอยู่บริเวณรั้วบ้านของผูุ้ธรณ์ และเมื่อเดินพันรั้วมีตัวบ้านสุนัขจะหยุดเห่า

ประเด็นที่หนึ่ง การเลี้ยงสุนัขของผูุ้ธรณ์ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ อย่างไร

จากข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผูุ้ธรณ์เลี้ยงสุนัขและแมวภายในบ้านเลขที่ ๖๐/๙๒ หมู่ ๖ ตำบลนครสวรรค์ออก อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออก เรื่อง การควบคุมสัตว์เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๘ บัญญัติว่า “นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิธีแล้วเจ้าของจะต้องปฏิบัติตามนี้ (๖) ไม่นำสัตว์ออกมานอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน เว้นแต่เฉพาะเพื่อการเคลื่อนย้ายสัตว์และได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น (๗) ควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือรำคาญแก่ผู้อื่น ไม่ก่อกมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม...ข้อ ๑๓ บัญญัติว่า เจ้าของสัตว์ต้องควบคุมดูแลสัตว์และสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตนมิให้ก่อเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น” องค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออกได้รับเรื่องร้องเรียนว่า การเลี้ยงสุนัขและแมวเป็นจำนวนมากของผูุ้ธรณ์ทำให้เกิดกลิ่นและเสียงรบกวน ต่อมาองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออกร่วมกับสำนักงานปศุสัตว์อำเภอเมืองนครสวรรค์และสำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมืองนครสวรรค์ได้ออกคำแนะนำให้ผูุ้ธรณ์ดำเนินการแก้ไข โดยให้นำผ้ามาปิดบริเวณหน้าบ้านเพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์เลี้ยงเห็นคนที่เดินผ่านไปมาและไม่ส่งเสียงรบกวน และให้เก็บมูลสัตว์ใส่ถุงเพื่อรอการขนย้าย ไม่ให้เทลงท่อระบายน้ำ ห้ามเพิ่มจำนวนสัตว์เลี้ยง หากนำสัตว์เลี้ยงออกนอกบ้านให้มีสายคล้องคอสุนัข และออกคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ คำสั่งที่ นว ๗๙๒๐๑/๕๙๖ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๒ แก่ผูุ้ธรณ์ ซึ่งผูุ้ธรณ์ได้ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

แต่ผู้ร้องเรียน...

แต่ผู้ร้องเรียนยังคงได้รับความเดือดร้อนจากเหตุรำคาญดังกล่าวอยู่ เจ้าพนักงานท้องถิ่นร่วมกับสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ ๔ นครสวรรค์ ได้ตรวจวัดระดับเสียงพบว่าเป็นเสียงรบกวนจริง ต่อมาวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำแนะนำให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญแก่ผู้ถูกระทบ โดยให้ดำเนินการเคลื่อนย้ายสุนัขและแมวออกจากบริเวณบ้านเนื่องจากเป็นเหตุรำคาญโดยให้ดำเนินการภายใน ๑๕ วัน แต่ผู้ถูกระทบไม่ได้ปฏิบัติตาม หลังจากที่ถูกกำหนดระยะเวลาดังกล่าว วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญโดยให้เคลื่อนย้ายสุนัขและแมวออกจากบริเวณบ้านเนื่องจากเห็นว่าเป็นเหตุรำคาญ ซึ่งผู้ถูกระทบยังเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น จากรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงของศูนย์อนามัยที่ ๓ นครสวรรค์ พบว่า ผู้ร้องเรียนได้รับผลกระทบมากที่สุดโดยได้ยินเสียงสุนัขเห่าในช่วงเวลากลางวันทำให้นอนไม่หลับ และมีสุนัขขี้กลัวเข้ามาในบริเวณบ้าน เนื่องจากผู้ถูกระทบตากผ้าเช็ดตัวของสุนัขไว้ใกล้กับรั้วบ้านของผู้ร้องเรียน รวมถึงได้กลิ่นอุจจาระของสุนัขรบกวนด้วย ส่วนข้อมูลจากการสอบถามผู้อยู่อาศัยโดยรอบที่เกิดเหตุ จำนวน ๓ ราย ส่วนใหญ่จะได้ยินเสียงสุนัขในช่วงเวลากลางวัน ช่วงเวลากลางคืนจะไม่ค่อยได้ยินเสียง และจะได้ยินเสียงสุนัขเห่าเฉพาะเวลาที่มีคนเดินผ่านบริเวณบ้านหรือผ่านหน้าบ้านของผู้ถูกระทบเท่านั้น ด้านสุขลักษณะของบ้านและบริเวณบ้านของผู้ถูกระทบมีความสะอาดเรียบร้อย ไม่พบเห็นมูลสุนัขทั้งในบริเวณบ้าน ภายนอกบ้าน ถนนหน้าบ้าน ไม่มีกลิ่นรบกวน ขณะตรวจสอบพบแต่เพียงราวตากผ้าเช็ดตัวสุนัขที่ตั้งอยู่ในบริเวณบ้านติดติดกับบ้านของผู้ร้องเรียนและมีสุนัขจำนวนมากติดอยู่ที่เส้นเชือกราวตากผ้า ด้านเสียงเห่ารบกวน พบว่า สุนัขไม่ได้เห่าตลอดเวลาแต่จะเห่าเสียงดังทุกครั้ง (โดยเฉพาะสุนัขพันธุ์เล็กที่ขังอยู่หน้าบ้าน ๔ ตัว) เมื่อเจ้าหน้าที่เดินผ่านหรือไปยืนอยู่บริเวณรั้วบ้านผู้ถูกระทบ และเมื่อเดินพ้นรั้วหน้าบ้านสุนัขจะหยุดเห่า ทั้งนี้ ตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออกเรื่อง การควบคุมสัตว์เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๘ บัญญัติว่า นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติแล้วเจ้าของจะต้องปฏิบัติตามนี้ (๖) ไม่นำสัตว์ออกมานอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน เว้นแต่เฉพาะเพื่อการเคลื่อนย้ายสัตว์และได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น (๗) ควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือรำคาญแก่ผู้อื่น ไม่ก่อมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม...ข้อ ๑๓ บัญญัติว่า เจ้าของสัตว์ต้องควบคุมดูแลสัตว์และสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตนมิให้ก่อเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น และตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๕ บัญญัติไว้ว่า “ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้นั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ... (๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธี หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ... (๔) การกระทำใด ๆ อันอาจทำให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ...” ซึ่งผู้ถูกระทบได้แก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่ไม่ครบถ้วน เนื่องจากนำผ้ามาปิดบริเวณประตูหน้าบ้านเฉพาะครั้งด้านล่างโดยไม่ได้ปิดให้มิดชิดทั้งหมดและรอบ ๆ บริเวณบ้าน ทำให้ยังมีช่องว่างที่สุนัขสามารถมองเห็นภายนอกและส่งเสียงเห่าได้ และสถานที่ตากผ้าเช็ดตัวสัตว์เลี้ยงของผู้ถูกระทบมีสุนัขขี้กลัวเข้าไปบริเวณบ้านของผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง และมีกลิ่นมูลสัตว์เลี้ยงทำให้บังชี้ได้ว่าผู้ถูกระทบไม่ได้มีการควบคุมดูแลความสะอาดและสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตนมิให้ก่อเหตุรำคาญ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกระทบไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการควบคุมดูแลสัตว์และสถานที่ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือรำคาญแก่ผู้อื่น และไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม จึงทำให้การเลี้ยงสุนัขและแมวดังกล่าวส่งเสียงดังและส่งกลิ่นเหม็นรบกวนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง จากเหตุดังกล่าวรับฟังได้ว่า ขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง ที่ นว ๗๔๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ การเลี้ยงสัตว์ของผู้ถูกระทบซึ่งไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออกเรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ข้อ ๘ (๖) (๗) และข้อ ๑๓ จนก่อให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงตามมาตรา ๒๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำแนะนำแก่ผู้อุทธรณ์ในการเคลื่อนย้ายสุนัขและแมวออกจากบ้านดังกล่าวภายในระยะเวลา ๑๕ วัน เพื่อลดเสียงดังและกลิ่นเหม็นจากการเลี้ยงสุนัขและแมวแต่ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตาม เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญโดยให้เคลื่อนย้ายสุนัขและแมวออกจากบ้านเนื่องจากเป็นเหตุรำคาญและผู้อุทธรณ์ก็เพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๕ (๒) (๔) ให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจมีมาตรการในการให้คำแนะนำและการออกคำสั่งจากเบาไปหาหนัก เนื่องจากข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออก เรื่อง การควบคุมสัตว์เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ไม่ได้กำหนดจำนวนสุนัขที่สามารถเลี้ยงได้ในแต่ละหลังคาเรือนไว้ จากคำสั่งให้เคลื่อนย้ายสัตว์เลี้ยงทั้งหมดออกจากสถานที่ ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถแก้ไขคำสั่งทางปกครองได้ และในการแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งทางปกครองให้แจ้งผู้ที่เกี่ยวข้องทราบตามควรแก่กรณี โดยให้ลดจำนวนสัตว์เลี้ยงลง ไม่เพิ่มจำนวนสัตว์เลี้ยง หาวัดสุปิดกันรอบประตูและรั้วบ้านทั้งหมดโดยไม่ให้มีช่องว่างที่สัตว์เลี้ยงสามารถมองเห็นภายนอกได้

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลนครสวรรค์ออก เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ นว ๗๙๒๐๑/๑๕๘ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๓

๐๕๔ ที่ ๖๑

(นายदनัย ธีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย

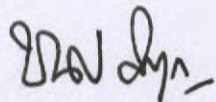
กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์



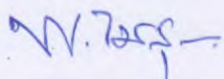
(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)
ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ
กรรมการ



(นายชนบ มาบุญ)
ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
กรรมการ



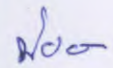
(นายพิศิษฐ์ วัฒนสมบูรณ์)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ



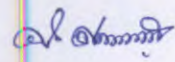
(นางพรพรรณ ไม่สุพร)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ



(นายวรฉัตร วิรัชลาภ)
ผู้แทนกรมปศุสัตว์
กรรมการ



(นางปิยธิดา สุภรัตนชาติพันธุ์)
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรรมการ



(นายศุภมล ศรีสุขวัฒนา)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ



(นายชาตรี ศรีวิเศษ)
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
กรรมการ